ECLI:LV:RVPT:2019:0529.C30627717.8.S

Lietas Nr.C30627717
Lietvedības Nr.C-0890-19/2

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā
2019.gada 29.maijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
Šādā sastāvā : tiesnese K.Maike,
Ar sekretāri Ž.Brokāni,
zvērinātam advokātam E.Baļķenam
2019.gada 29.aprīlī
izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Abrenes ielā 8, civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par parāda piedziņu, un

k o n s t a t ē j a :

2017.gada 2.oktobrī ar grozījumiem 2018.gada 28.novembrī un ar grozījumiem 2019.gada 30.janvārī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. B/ (turpmāk tekstā arī prasītāja) prasība pret /pers. C/ (turpmāk tekstā arī atbildētāja) par parāda piedziņu.

Prasībā prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai parādu EUR 4202,65 apmērā, ko veido zemesgabala nomas maksa EUR 2941,90 apmērā, pievienotās vērtības nodoklis EUR 617,80 apmērā, nekustamā īpašuma nodokļa kompensācija EUR 68,77 apmērā, nokavējuma procenti EUR 574,18 apmērā; noteikt prasītājas tiesības no 2019.gada 30.janvāra līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6%; piedzīt no atbildētājas, par labu prasītājai, visus tiesāšanas izdevumus, tai skaitā tiesas izdevumus, kā arī ar lietas vešanu saistītos izdevumus. Prasība pamatota uz Civillikuma 1., 1651.pantu, 1652.panta 3.punktu, 1662., 1668^3., 1754., 1756., 1757.pantu, 1759.panta 1.punktu, 1763.panta pirmo punktu, likuma "Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otro daļu, Pievienotās vērtības nodokļa likuma 1.panta 2.punktu, 14.punktu, 34.panta septīto daļu, 35.panta trešo daļu.

Prasības pieteikumā un tā grozījumos norādīts, ka Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs A/1998.gada 3.decembrī veikts ieraksts, ka dzīvojamā ēka /adrese/, saistīta ar zemesgabalu 3357 m^2 platībā un zemes īpašuma tiesības (uz ieraksta dienu) nav noskaidrotas. Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/par zemesgabala ar kadastra Nr./numurs C/, ar platību 9035 m^2, kurš atrodas T/adrese/, īpašnieks norādīts: 2003.gada 4.augustā /pers. D//pers. E/; 2006.gada 1.decembrī prasītāja /pers. B/; 2018.gada 2.februārī M2T33. 1998.gada 17.septembrī zvērināts mērnieks uzmērīja un vizuāli noteica ēkai /adrese/, zemesgabalu. Ēkai piesaistāmā zemesgabala platība pēc plāna noteikta 3357 m2. Pēc plāna redzams, ka zemesgabalu daļu A, B, C summa ir zemesgabals, kurš pieder prasītājai un dzīvojamai ēkai /adrese/ piesaistāmais zemesgabals ir 2861 m^2. Atbildētājai daudzdzīvokļu mājā /adrese/, pieder dzīvoklis Nr.25, 77,2 m^2 platībā. Īpašuma tiesības zemesgrāmatā reģistrētas no 2014.gada 2.jūlija. Zemesgabala nomas līgums nav noslēgts, nomas maksa nav maksāta. Atbildētājas parāda apmērs par dzīvokļa īpašumu ir zemes nomas maksu parāds par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2018.gada 1.februārim – par 2014.gadu – EUR 412,65, 2015.gadu – EUR 823,04, 2016.gadu – EUR 823,04, 2017.gadu – EUR 823,04, 2018.gadu – EUR 60,13, kas kopā ir EUR 2941,90; likumisko nokavējuma procentu parāds EUR 574,18 apmērā par laika periodu no 2014.gada 2.jjūlija līdz tiesas sēdei; nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas parāds EUR 68,77 apmērā par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2014.gada 31.decembrim; pievienotās vērtības nodokļa parāds EUR 617,80 apmērā. 2006.gada 1.novembrī uzsākta tiesvedība civillietā Nr.C04212600, apstrīdot prasītājas īpašuma tiesības, tajā skaitā uz nomājamo zemesgabalu. Saskaņā ar Vidzemes apgabaltiesas 2012.gada 12.jūnija spriedumu noraidīta dzīvojamās mājas /adrese/ iedzīvotāju prasība. Par minēto spriedumu iesniegta apelācijas sūdzība, kura noraidīta, vēlāk netika ierosināta arī kasācija. Spriedums stājās likumīgā spēkā 2016.gada 24.oktobrī. Prasītāja objektīvu apstākļu dēļ nevarēja noslēgt nomas līgumu ar dzīvojamās mājas iedzīvotājiem, jo bija uzsākta tiesvedība strīdā par prasītājas īpašumtiesībām, un mēģinājumi parakstīt nomas līgumu un piedzīt parādu no dzīvojamās ēkas apsaimniekotāja, bija neveiksmīgi. Prasītāja vērsās pret /adrese/ apsaimniekotāju – biedrību "/adrese/" ar prasību par nomas līguma noslēgšanu un parāda apmaksu (lieta Nr. CA-0104-08/5). Tiesa uzlika par pienākumu šai biedrībai slēgt ar prasītāju nomas līgumu par dzīvojamo ēku /adrese/, kā arī samaksāt parādu un ir izdots izpildu raksts. Biedrības biedri – /adrese/, dzīvokļu īpašnieki nolēma likvidēt biedrību. Likvidācijas process uzsākts 12.08.2008., kas nav izbeigts. Tā kā prasītāja ir pievienotās vērtības nodokļa maksātāja, tad no atbildētāja papildus zemes gabala nomas maksai ir piedzenams arī pievienotas vērtības nodoklis.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2017.gada 15.novembra lēmumu daļēji apmierināts /pers. B/ pieteikums

par prasības nodrošināšanu, ar kuru ierakstīta Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs D/ķīlas tiesības atzīme uz /pers. C/ piederošo nekustamo īpašumu /adrese A/, kadastra Nr./numurs E/, EUR 8610,32 apmērā.

2017.gada 16.novembrī, 2018.gada 17.aprīlī, 2019.gada 18.janvārī u n 2019.gada 2.aprīlī tiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi Civilprocesa likuma 148.panta kārtībā, kuros norādīts, ka atbildētājs prasību neatzīst. Atbildētājai īpašumtiesības uz dzīvokļa īpašumu pieder no 2014.gada 2.jūlija un prasībā nav norādīts neviens normatīvais akts, kas paredz prasītājas tiesības prasīt no atbildētājas zemes nomas maksu no 2006.gada decembrim. Prasībā nav norādīts prasības summas aprēķins. Saskaņā ar matemātikas likumiem, aprēķins ir darbību (atņemt, saskaitīt, reizināt, dalīt) kopums, nevis to rezultāts. Saskaņā ar 2008.gada 9.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1014 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu", kas izdoti saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta ceturto un piekto daļu, nosacījumiem, kā arī Dzīvokļu īpašuma likuma 13.panta pirmās daļas nosacījumiem, veicamo maksājumu jāaprēķina proporcionāli dzīvokļa īpašumā ietilpstošajai kopīpašuma domājamai daļai. Neviens ieraksts Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs F/un Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs G/neliecina par faktu, ka uz /pers. B/ piederošā zemes gabala ar kadastra numuru /numurs H/atrodas 5 stāvu dzīvojamā ēka ar kadastra numuru /numurs I/, un skaitlis 9035 nav tas pats, kas skaitlis 3357. Dzīvojamajai ēkai ar kadastra numuru /numurs I/, kas atrodas /adrese/, nekad nav noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals, ko apstiprina Valsts zemes dienesta Rīgas reģionālā nodaļa ar savu 2017.gada 11.augusta atbildi Nr.2-06-R/768 "Par informācijas sniegšanu", kurā norādīts, ka zvērināts mērnieks /pers. F/ 1998.gada 17.septembrī izgatavoja ēku (būvju) īpašumam /adrese/, kadastra numurs /numurs I/, robežu plānu, kas tika apstiprināts ar Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmumu "Par zemes gabala /adrese/ platības un robežu plāna apstiprināšanu". Robežu plānam ēku (būvju) īpašuma tiesību nostiprināšanai zemes grāmatā ir tikai informatīvs raksturs, kas tika izmantots Ēku (būvju) īpašuma tiesību nostiprināšanai līdz likumīgā īpašnieka zemes īpašuma tiesību atjaunošanai. Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmums "Par zemes gabala /adrese/ platības un robežu plāna apstiprināšanu" 2.punktā ir noteikts, ka lēmumā uzrādītā platība nav uzskatāma par zemes gabala lietojuma platību zemes nomas līguma noslēgšanai. Prasītāja nav pievienojusi pierādījumus, ka pašvaldība vai tās pilnvarota institūcija, vai valsts akciju sabiedrība "Privatizācijas aģentūra" būtu noteikusi dzīvojamajai mājai /adrese/ funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu. Funkcionāli nepieciešamais zemes gabals un piesaistītais zemes gabals ir divi pilnīgi atšķirīgi jēdzieni, jo funkcionāli nepieciešamā zemes gabala noteikšanas kārtību nosaka Ministru kabineta noteikumi, bet piesaistītais zemes gabals daudzdzīvokļu mājai /adrese/, tika noteikts un apstiprināts 1998.gadā tikai ar mērķi, lai māju varētu ierakstīt zemesgrāmatā. Līdz 2016.gadam prasītāja un viņas kā arī iepriekšējā īpašnieka /pers. G/ pilnvarotā persona – /pers. B/ māte /pers. H/ ir iebildušas pret iespēju, ka zemes nomas līgumi būtu slēdzami ar fiziskām personām, ko apliecina tiesu nolēmumi. Civillietā Nr. CA-0104-08/5 prasītāja nekad nav bijusi šajā lietā lietas dalībniece. Tā kā prasītāja ne ar vienu dokumentu nav pierādījusi faktu, ka atbildētājs lieto viņai piederošu zemi, un, ka viņa ar atbildētāju būtu noslēgusi attiecīgu zemes nomas līgumu vai arī tiesā cēlusi prasību par šādu tiesisko attiecību noteikšanu ar tiesas spriedumu, nav pamata atzīt, ka atbildētājs būtu prasītājai kaut ko parādā, un viņam būtu pienākums maksāt kavējuma procentus par neesošu parādu. Lietas materiālos nav pierādījumu, ka prasītā nekustamā īpašuma nodokļa maksājumus prasītāja būtu veikusi, līdz ar to minētos izdevumus kompensēt nav pamata. Lietā nepastāv strīds, ka /pers. B/ nav samaksājusi valsts budžetā no atbildētāja pieprasīto pievienoto vērtības nodokli. Prasītājas prasījumiem, piemērojams Komerclikuma 406.pantā noteiktais saīsinātais noilguma termiņš – 3 gadi, jo prasītāja ir pielīdzināma individuālajam komersantam, kaut gan reģistrējusies tikai kā saimnieciskās darbības veicēja, jo ir guvusi zemes gabalu ar kadastra numuru /numurs J/nevis to mantojot, bet gan darījuma ceļā. Neviena Latvijas Republikā spēkā esošā materiālo tiesību norma nenosaka pēc pirkuma līguma noslēgšanas, pārdevēja tiesības saņemt zemes nomas maksu par pārdoto zemes gabalu, jo tās, saskaņā ar Civillikuma 2086.panta nosacījumiem, jau ir pircēja tiesības. Atbildētājs lūdz tiesu pilnībā prasību noraidīt.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis prasību uzturēja uz prasības pieteikumā un tā pēdējos grozījumos norādītajiem argumentiem un apsvērumiem, lūdza prasību apmierināt pilnā apmērā.

Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē prasību neatzina uz rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem un apsvērumiem, lūdza prasību noraidīt.

Motīvu daļa

Tiesa, noklausījusies prasītājas pārstāvja un atbildētājas pārstāves paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Atbilstoši ierakstiem Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/ prasītājai /pers. B/ no 2006.gada 1.decembra līdz 2018.gada 2.februārim bija nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu Tomsona ielā, Rīgā, kadastra Nr./numurs C/, kas sastāv no zemes gabala 9035 m^2 platībā.

Atbilstoši ierakstiem Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs D/ atbildētājai no 2014.gada 2.jūlija ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz dzīvokļa īpašumu Nr./adrese/, kadastra Nr./numurs E/. Dzīvokļa īpašuma sastāvā ir 7720/282392 domājamās daļas no daudzdzīvokļu mājas.

Zemes nomas līgums starp zemes gabala īpašnieku un dzīvokļa īpašuma īpašnieku netika noslēgts.

Tiesa atzīst, ka konkrētais strīds izriet no piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām, kuras pastāv uz likuma pamata starp zemes īpašnieku un dzīvokļa īpašuma īpašnieku turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Zemes īpašnieka un daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas īpašnieku savstarpējās attiecības ir dalītā īpašuma (kad zeme un uz tās esošā ēka (būve) ir patstāvīgi īpašuma objekti) rezultāts (likuma „Par atjaunotā Latvijas Republikas 1937.gada Civillikuma ievada, mantojuma tiesību un lietu tiesību daļas spēkā stāšanās laiku un piemērošanas kārtību" 14.pants). Šādos gadījumos ēkas īpašnieks un zemes īpašnieks savstarpējās tiesiskās attiecības par zemes lietošanu nodibina, izpildot likumā noteiktu pienākumu.

Zinātniskajā literatūrā tāds tiesību institūts tiek saukts par piespiedu nomu *(sk. Satversmes tiesas 2009.gada 13.februāra sprieduma lietā Nr.2008-34-01 12.punktu)*.

Tiesa atzīst, ka lietas izskatīšanas gaitā ir pierādīts, ka atbildētājas nekustamais īpašums – dzīvokļa īpašums – atrodas dzīvojamā mājā /adrese/, kuras daļa atrodas uz prasītājai piederošā zemes gabala.

Minēto tiesas secinājumu apliecina lietas materiāliem pievienotā informatīvā izdruka no Kadastra informācijas sistēmas, zemes robežu plāni un Valsts zemes dienesta informatīvās vēstules.

Atbilstoši informatīvajai izdrukai no Kadastra informācijas sistēmas teksta datiem, uz zemes gabala, ar kadastra Nr./numurs C/, kurš reģistrēts zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs K/, atrodas būve, ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs L/, ar adresi – /adrese/, tai skaitā arī dzīvokļa īpašums/numurs/.

Tiesas ieskatā, lietas materiālos esošie zemes robežu plāni un Valsts zemes dienesta informatīvās vēstules nav pretrunā viena otrai un apliecina vienu un to pašu faktu, ka atbildētājam piederošais nekustamais īpašums atrodas dzīvojamā mājā /adrese/, kuras daļa atrodas uz prasītājai piederošā zemes gabala, ar kadastra Nr./numurs C/, kurš reģistrēts zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs K/.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā strīdā būtiskais apstāklis ir, ka pušu attiecības pastāv neatkarīgi no viņu gribas. Satversmes tiesa ir norādījusi, ja uz zemes esošā ēka (būve) ir patstāvīgs īpašuma objekts, kas nepieder zemes īpašniekam, starp zemes un ēkas īpašnieku pastāv piespiedu nomas tiesiskās attiecības. Šī tiesiskā attiecība – piespiedu noma – rodas uz likuma pamata ar īpašuma tiesiska valdījuma iegūšanas brīdi *(sk. Satversmes tiesas 2009.gada 13.februāra sprieduma lietā Nr.2008-34-01 12.punktu)*, un pastāvēs neatkarīgi no tā, vai starp pusēm ir noslēgta rakstiska vienošanās (nomas līgums). Tāpat arī Augstākā tiesa ir atzinusi, ka nedz zemes, nedz ēkas īpašnieks (tiesiskais valdītājs) šo stāvokli ietekmēt nevar un abiem jārēķinās ar esošo situāciju *(sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 26.oktobra spriedums lietā SKC-336/2016, 10.2. punkts)*.

Lietā pastāv strīds par to, vai dzīvojamai mājai /adrese/, ir noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals.

Tiesa pievienojas Augstākās tiesas spriedumos izteiktajām atziņām, ka dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamā zemes gabala noteikšana kā privatizācijas procesa sastāvdaļa ir izpildīta līdz ar dzīvojamās mājas privatizācijas procesa pabeigšanu *(sk. Augstākās tiesas 2009.gada 21.janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-3/2009 (C39084206))*, un šādi noteiktā funkcionāli nepieciešamā zemes gabala robežas un platība kļūst saistoša gan personām, kas iegūst īpašumā dzīvokļa īpašumu, gan zemes īpašniekam *(sk. Augstākās tiesas 2010.gada 19.marta spriedumu lietā Nr. SKA-79/2010 (A42434106), 2013.gada 28.maija lēmumu lietā Nr. SKA-516/2013 (6-7003113/25), 2013.gada 9.jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-159/2013 (A42675708))*.

Kamēr attiecībā uz administratīvā kārtībā privatizācijas procesā noteikto dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu nav izdarīti grozījumi, zeme atbilstoši izstrādātajam plānam ir atzīstama par nodotu lietošanā privatizētās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem un zemes īpašniekam nav tiesību šo zemi izmantot pēc saviem ieskatiem. Proti, kamēr nav izdarīti grozījumi, par funkcionāli nepieciešamo zemi uzskatāma tā, kas par tādu noteikta privatizācijas procesa ietvaros *(Sk. Augstākās tiesas 2010.gada 19.marta spriedumu lietā Nr. SKA-79/2010 (A42434106), 2013.gada 9.jūlija spriedumu lietā Nr. SKA-159/2013 (A42675708))*.

Lietā nav strīda par to, ka dzīvojamā māja /adrese/, bija nodota privatizācijai un pie dzīvojamās mājas ierakstīšanas zemesgrāmatā bija noteikta zemes platība, kura atbilstoši izstrādātajam plānam ir atzīstama par nodotu lietošanā privatizētās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem un zemes īpašniekam nav tiesību šo zemi izmantot pēc saviem ieskatiem.

Bez tam Tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā ir ņemams vērā Rīgas apgabaltiesas 2008.gada 21.maija spriedums lietā Nr.C30314805, CA-0104-08/5, ar kuru uzlikts par pienākumu dzīvokļa īpašnieku biedrībai /nosaukums/ noslēgt ar /pers. B/ zemes nomas līgumu saskaņā ar prasības pieteikumam pievienotā līguma projekta nosacījumiem un piedzīt zemes nomas maksas parādu. Minētais spriedums ir stājies likumīgā spēkā un 2008.gada 25.novembrī ir izdots izpildu raksts. No minētā sprieduma motīvu daļas nepārprotami secināms, ka dzīvojami mājai /adrese/, piesaistāmais zemes gabals ir noteikts 2861 m^2 platībā.

Tiesa atzīst, ka minētais spriedums ir attiecināms uz konkrētās lietas izskatīšanu, ņemot vērā judikatūru, konkrēti, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 22.novembra spriedumā lietā SKC-226/2016 izteiktās atziņas. Augstākā tiesa atzina, ja spriedumā kā nomniece norādīta biedrība, tad tas negroza faktu, ka pēc likuma piespiedu noma pastāv starp zemes īpašnieku un ēkas īpašnieku, vēl jo vairāk, ar biedrību piespiedu nomas attiecības nodibinātas tieši tādēļ, ka tā ir persona, kurai dzīvokļu īpašnieki nodevuši attiecīgās dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas tiesības un pārvaldnieka uz pārvaldīšanas uzdevuma pamata iegūtas saistības attieksies uz ikvienu dzīvojamās mājas (dzīvokļa) īpašnieku, kuram ir pienākums uzdevuma izpildei nodrošināt nepieciešamo finansējumu neatkarīgi no tā, vai līgumu pārvaldnieks slēdz savā vārdā (īpašnieku kopības vietā) vai dzīvokļu īpašnieku vārdā kā pilnvarnieks *(sk. Civillietu departamenta paplašinātā sastāva 2016.gada 20.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-5/2016 7.punktu)*.

Tiesa atzīst par nepamatotu atbildētāja pārstāves iebildumu, ka funkcionāli nepieciešamais zemes gabals nav noteikts, bet ir noteikts piesaistāmais zemes gabals dzīvojamās ēkas ierakstīšanai zemesgrāmatā, jo minētais apgalvojums ir pretrunā likumā "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" noteiktajam.

Saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 1.panta 16.punktu termins "dzīvojamās mājas sagatavošana privatizācijai" ir tiesisko un organizatoriski tehnisko darbību kopums, kas jāveic, lai noteiktu dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu un reģistrētu šo māju vai māju un zemi zemesgrāmatā līdz dzīvojamās mājas privatizācijas uzsākšanai.

Tiesa secina, ka likumdevējs bija skaidri noteicis, lai dzīvojamo māju varētu reģistrēt zemesgrāmatā bija nepieciešams noteikt funkcionāli nepieciešamo zemes gabalu.

Konkrētajā gadījumā dzīvojamai mājai /adrese/, funkcionāli nepieciešamais zemes gabals ir noteikts ar Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmumu. Ar minēto lēmumu zemes komisija nolēma apstiprināt zemes gabala (kadastra Nr./numurs M/, kas izveidots apvienojot bijušo zemes gabalu 24.grupā, Nr.191, Nr.192, Nr.193 un Nr.194 daļas) /adrese/, ar

platību 3357 m^2 zvērināta mērnieka /pers. F/ (licences Nr.94) izgatavoto zemes robežu plānu ēku un būvju īpašuma tiesību nostiprināšanai, norādot, ka uz minētā zemes gabala atrodas dzīvojamā ēka /adrese/. Pēc 1998.gada 17.septembra un 2003.gada 1.aprīļa zemes robežu plāniem ir redzams, ka prasītājai pieder gruntsgabali A, B un C, kas veido kopsummu 2861 m^2.

Atbildētāja pārstāve iebildumus pamato ar to, ka 1998.gada 17.septembra zemes robežu plānam ir informatīvs raksturs un Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmuma 2.punktā ir norāde, ka lēmumā norādītā platība nav uzskatāma par zemes gabala lietojuma platību zemes nomas līguma slēgšanai.

Tiesa norāda, ka, saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.panta otro daļu, pierādījumi tiek vērtēti kopumā, nevienam pierādījumam nepiešķirot kādu īpašu, svarīgāku nozīmi attiecībā pret citiem. Atbildētāja pārstāves minētie rakstveida pierādījumi nevar ietekmēt tiesas konstatēto, ka dzīvojamo māju nevar nodot privatizācijai, kamēr nav noteikts tai funkcionāli nepieciešamais zemesgabals un ar citu tiesas spriedumu ir noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals 3357 m^2 platībā, no kura 2861 m^2 pieder prasītājai.

Tāpat jāņem vērā, ka strīdus zemes vienība, ar kadastra Nr./numurs H/ir reģistrēta Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā, ko apliecina Valsts zemes dienesta informatīvās vēstules, tai skaitā, 2017.gada 11.augusta vēstule Nr.2-06-R/771, 2017.gada 15.novembra vēstule Nr.2-09-R/1368, kā arī Rīgas pilsētas zemes komisijas 2017.gada 27.decembra vēstule Nr.ZK-17-32ap apliecina, ka pēc prasītājas pārstāvja pieprasījuma par dzīvojamai mājai /adrese/, piesaistītā zemesgabala platību zemes komisija sniedza atbildi, nosūtot Rīgas pilsētas zemes komisijas 1998.gada 5.novembra lēmuma Nr.41/8 kopiju.

Tiesa atzīst, ka iepriekš norādītais neatņem ēkas (būves) īpašniekam tiesības celt prasību, apstrīdot īpašuma uzturēšanai un normālai ekspluatācijai vajadzīgās zemes vienības platību, pamatojot savus iebildumus ar attiecīgiem pierādījumiem, piemēram, Valsts zemes dienesta atzinumu, sertificēta zemes ierīcības speciālista sagatavotu projektu u.tml. Tikai balstoties uz attiecīgiem pierādījumiem, tiesa varētu nonākt pie secinājuma, ka ēkas uzturēšanai un ekspluatācijai nav nepieciešams lietot zemi kādā tās daļā. Līdzīgs viedoklis ir pausts Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 25.septembra sprieduma lietā Nr.C29850113 SKC-143/2018 10.3.punktā.

Tiesa, ņemot vērā spriedumā iepriekš konstatēto, atzīst, ka dzīvojamai mājai /adrese/, ir noteikts funkcionāli nepieciešamais zemes gabals 3357 m^2 platībā, no kura 2861 m^2 pieder prasītājai un minētā platība 2861 m^2 ir uzskatāma par dzīvojamās mājas nomas platību attiecībā uz prasītāju.

Ņemot vērā, ka starp pusēm pastāvēja piespiedu zemes nomas attiecības uz likuma pamata, tiesa uzskata, ka atbildētājai ir pienākums maksāt zemes nomas maksu.

Lietā pastāv strīds par kādu laika periodu ir aprēķināma pieprasītā nomas maksa.

Primāri, laika periods, no kura ir aprēķināma piedzenamās nomas maksa, ir saistāms ar datumu, no kura puses ir reģistrētas kā īpašnieces zemesgrāmatā konkrētajiem zemes un dzīvokļa vai neapdzīvojamās telpas īpašumiem. Prasītāja kā zemes gabala īpašniece ir reģistrēta zemesgrāmatā 2006.gada 1.decembrī. Savukārt atbildētāja kā dzīvokļa īpašnieks – 2014.gada 2.jūlijā. Tādējādi secināms, ka piespiedu nomas maksājums attiecībā uz dzīvokļa īpašumu būtu aprēķināms no 2014.gada 2.jūlija, no kura arī 2019.gada 30.janvāra prasības pieteikuma grozījumos prasītāja lūdz piedzīt zemes nomas maksu.

Tiesa uzskata, par nepamatotiem atbildētājas iebildumus, ka prasībai daļēji ir iestājies Komerclikumā 406.pantā noteiktais noilgums.

Tiesa atzīst, ka Komerclikuma 406.panta noteikumu par noilgumu nav piemērojami izskatāmajā lietā, ņemot vērā, ka attiecības starp pusēm neizriet no komercdarījuma.

Atbilstoši Komerclikuma 388.pantam komercdarījumi ir komersanta tiesiskie darījumi, kas saistīti ar komercdarbību. Komercdarbība Komerclikuma 1.panta otrās daļas izpratnē ir atklāta saimnieciskā darbība, kuru savā vārdā peļņas gūšanas nolūkā veic komersants. Tādējādi, lai starp pusēm pastāvošās tiesiskās attiecības atzītu par komercdarījumu, jākonstatē, ka vismaz viens no darījuma dalībniekiem saskaņā ar Komerclikuma 1. panta pirmo daļu ir komersants, proti, komercreģistrā ierakstīta fiziska persona (individuāls komersants) vai komercsabiedrība (personālsabiedrība un kapitālsabiedrība).

Lietā nav strīda par faktu, ka prasītāja nav ierakstīta komercreģistrā kā komersants. Pie šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka nav pamata piemērot starp pusēm pastāvošām attiecībām Komerclikuma normas.

Prasītāja uzskata, ka viņai ir tiesības saņemt nomas maksājumus līdz brīdim, kad zemesgrāmatā ir reģistrēts viņas īpašuma tiesības uz konkrēto zemes īpašumu, tas ir, līdz 2018.gada 1.februārim. Savukārt atbildētāja uzskata, ka jāņem vērā elektroniskās izsoles pēdējā diena – 2017.gada 2.oktobris, jo saskaņā ar Civillikuma 2085.pantu minētais datums esot uzskatāms par pirkuma līguma noslēgšanas datumu.

Tiesa, ņemot vērā Civillikuma 2085.pantā norādīto, atzīst, ka piesitums izsolē noslēdz pārdevumu un saskaņā ar Civillikuma 2086.pantu pārdevumam izsolē pēc savām sekām ir tāds pats spēks kā parastam pārdevumam; no piesituma brīža risks pāriet uz vairāksolītāju, bet no tā paša brīža viņš, arī pirms lietas nodošanas, dabū no tās visus augļus un labumus, tādējādi strīdus piespiedu nomas maksājumi ir nosakāmi līdz elektroniskās izsoles pēdējai dienai – 2017.gada 2.oktobrim.

Lietā pastāv strīds par piespiedu nomas maksājumu matemātisko aprēķinu.

Tiesa atzīst, ka nomas maksas maksājums ir jāaprēķina proporcionāli dzīvokļa īpašumā ietilpstošajai kopīpašuma domājamai daļai, jo tas atbilst Dzīvokļa īpašuma likuma 13.panta pirmās daļas noteikumiem.

Tiesa konstatē, ka prasītājas aprēķins satur minēto sakarību, jo aprēķins ir veidots, rēķinot dzīvokļa īpašuma platības attiecību pret atsevišķo īpašumu kopējo platību.

No zemesgrāmatu ierakstiem ir redzams, ka atbildētājai piederošā dzīvokļa īpašuma Nr.38 sastāvā ietilpst 7720/282392 domājamās daļas no dzīvojamās mājas.

Aprēķinot nomas maksas apmēru, prasītāja ir norādījusi visa zemesgabala (9035 m^2) kadastrālo vērtību, attiecību starp dzīvojamai ēkai piesaistītā un kopējā zemes gabala platību (2861 no 9035 = 31,6657%), dzīvojamai mājai piesaistītā

zemesgabala kadastrālo vērtību, gada kopējo dzīvojamās ēkas maksājamo nomas maksu un konkrētā dzīvokļa īpašuma zemes nomas maksu.

Prasītājas norādītā dzīvokļa platības procentuālā attiecība pret dzīvojamās mājas atsevišķo īpašumu kopējo platību ir vienāda ar dzīvokļa īpašumā ietilpstošas domājamās daļas no dzīvojamās mājas attiecību.

Ņemot vērā, ka atbildētājs neapstrīd prasītājas aprēķināto un likumā "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo privatizāciju" noteikto zemes nomas procentuālo apmēru pa gadiem, tad tiesai to nav pamata apšaubīt.

Tādējādi tiesa atzīst par pamatotu, ka nomas maksa aprēķināma 6% apmērā no zemes kadastrālās vērtības.

Ņemot vērā konstatēto, tiesa atzīst, ka par labu prasītājai no atbildētāja ir piedzenams zemes nomas maksājums attiecībā uz dzīvokļa īpašumu /numurs/, /adrese/, par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2014.gada 31.decembrim (183 dienas) EUR 412,65, par 2015.gadu – EUR 823,04, par 2016.gadu – EUR 823,04, par laika periodu no 2017.gada 1.janvāra līdz 2017.gada 2.oktobrim (365-61 = 304 dienas) – EUR 685,49, ņemot vērā, ka par 365 dienām maksa ir EUR 823,04, kopā EUR 2744,22 apmērā.

Līdz ar to prasība daļā par zemes nomas maksas piedziņu no atbildētājas par labu prasītājai par zemes nomas maksas maksājumiem attiecībā uz dzīvokļa īpašumu /numurs/, /adrese/, ir noraidāma par laika periodu no 2017.gada 3.oktobra līdz 2018.gada 1.februārim EUR 197,68 apmērā.

Bez tam, prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju EUR 68,77 apmērā par laika periodu no 2014.gada 2.jjūlija līdz 2014.gada 31.decembrim. Savukārt atbildētāja iebilst par to piedziņu norādot, ka nekustamā īpašuma nodokļa kompensācija nav piedzenama, jo pati prasītāja to nav apmaksājusi.

Tiesa atzīst, ka atbilstoši likuma ,,Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 54.panta otro daļu *(likuma redakcijās, kas bija spēkā no 2010.gada 1.janvāra līdz 2014.gada 31.decembrim)*, pārejas noteikumu 44. un 51.punktu, prasītāja kā zemes īpašniece pamatoti pieprasījusi no atbildētājas kā privatizēto objektu īpašnieces kompensēt viņai nekustamā īpašuma nodokļa par zemi maksājumu.

Tiesa atzīst atbildētājas iebildumus, par nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas piedziņu, par nepamatotiem, jo kā redzams no lietas materiālos esošajiem zvērinātas tiesu izpildītājas I.Krukas aprēķiniem un Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes informācijas, tad atbildīgā iestāde par minēto nodokļu iekasēšanu ir vērsusi piedziņu un tiesai nav pamata apšaubīt, ka izpilde ir notikusi, jo atbildētājas paskaidrojumos ir norādīts, ka piedziņa ir vērsta uz prasītājai piederējušo zemes nekustamo īpašumu.

Ņemot vērā, ka atbildētāja neiebilst pret pašu nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas apmēru, tad tiesai, saskaņā ar Civilprocesa likuma 96.panta piekto daļu, nav pamata to apšaubīt.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka prasība par nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas piedziņu EUR 68,77 apmērā ir pamatota un apmierināma.

Tāpat arī prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja nokavējuma procentus par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2019.gada 30.janvārim EUR 574,18 apmērā.

Atbildētāja iebilst pret minēto prasījumu, norādot, ka prasītāja nav pierādījusi, ka atbildētājs lieto viņas zemi, ka zemes nomas līgums nav noslēgts, nav celta prasība par minēto attiecību noteikšanu ar tiesas spriedumu, nav pamata atzīt, ka atbildētājs ir parādā prasītājai, līdz ar to nav pamata maksāt nokavējuma procentus par neesošu parādu.

Augstākās tiesas praksē vairākkārt norādīts, ka, pastāvot piespiedu nomas tiesiskajām attiecībām, iztrūkst pušu labprātīgas vienošanās elements. Piespiedu nomas attiecībām ir tikai nosacīta līdzība ar līgumiskām attiecībām, jo būtībā šīs attiecības ir likumiskas *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 25.februāra spriedumu lietā Nr. SKC-71/2009, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 25.augusta spriedumu lietā Nr.SKC-104/2016, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 20.decembra spriedumu lietā Nr. SKC-349/2016, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2017.gada 31.janvāra spriedums lietā Nr.SKC-4/2017).*

No Civillikuma 1759.panta 1.punkta izriet, ka nokavējuma procenti jāmaksā arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata, ja pieļauts samaksas nokavējums, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs.

Tiesa atzīst ka, lai varētu apmierināt prasību daļā par nokavējuma procentu piedziņu, prasītājai ir jāpierāda nokavējums.

Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā atbildētāja nekad parādu nav atzinusi, jo primāri uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi strīdus dzīvojamai mājai funkcionāli nepieciešamā zemes gabala platību, tad tiesas ieskatā prasītājai bija jāpierāda konkrētā parāda pieprasīšanu no atbildētājas par konkrēto periodu.

Tiesa atzīst, ka pie apstākļiem, kad nomas līgums pušu starpā nav noslēgts, ka prasītāja nav pierādījusi, ka atbildētāja ir bijusi informēta par katra mēneša zemes nomas maksas aprēķinu, ka ir brīdināta par konkrēto parādu, nosakot konkrētu termiņu parāda nomaksai, tad tiesai nav pamata atzīt, ka nomas maksājumiem ir iestājies nokavējums.

Pie šādiem apstākļiem tiesa atzīst, ka prasība par nokavējumu procentu piedziņu par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2019.gada 30.janvārim EUR 574,18 apmērā ir noraidāma, kā nepamatota.

Papildus zemes nomas maksai prasītāja ir lūgusi piedzīt no atbildētājas arī pievienotās vērtības nodokļa maksājumus kopā EUR 617,80 apmērā.

Tiesa atzīst, ka prasība šajā daļā nav pamatota un ir noraidāma, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Tā kā zemes nomas maksāšanas pienākums ir atbildētājai, kura ir daudzīvokļu dzīvojamās mājas dzīvokļa īpašniece, bet atbildētāja neveic saimniecisko darbību saistībā ar zemes nomu, tiesa atzīst, ka iznomātājam nav tiesību pievienotās vērtības nodokli, ja tas ir šī nodokļa maksātājs, saņemt papildus zemes nomas maksai, jo ar tiesību normās noteikto nomas maksas apmēru jau šis nodokļa maksājums iznomātājam tiek kompensēts. Tiesa atzīst, ka atbildētājam nav pienākums atlīdzināt iznomātājam pievienotās vērtības nodokli, kas papildus aprēķināts tiesību normā noteiktajam nomas maksas apmēram.

Tiesa ņem vērā Augstākās tiesas Civillietu departamenta atziņas, kas izteiktas 2015.gada 28.decembra spriedumā lietā Nr. SKC-110/2015, un nostiprinātas tiesu praksē, proti, Civillietu departaments atzinis, ka "likumdevējs, nosakot likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 54.panta otrajā daļā zemes piespiedu nomas maksas procentuālu ierobežojumu

gadījumā, ja puses nevar vienoties, gribējis no vienas puses panākt, lai zemes īpašnieks saņemtu likumā garantētu pietiekami augstu ienākumu no zemes gabala, kuru viņš nevar iznomāt citām personām, no otras puses noteicis veidu, kādā privatizēto dzīvokļu īpašnieki pasargāti no nesamērīgiem daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas uzturēšanas izdevumiem un nodokļu sloga, tādējādi līdzsvarojot zemes īpašnieku un šo nomnieku intereses. Turklāt likumdevējs, ierobežojot nomas maksu, iznomātājam nav paredzējis izdevīgākus noteikumus (nav atrunājis PVN piemērošanu, kā tas tika noteikts ar pienākumu kompensēt zemes īpašniekam nekustamā īpašuma nodokļa maksājumu).” Spriedumā par pamatotu atzīts arguments, ka “privatizēto daudzdzīvokļu dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieki, kuru īpašums atrodas uz citai personai piederošas zemes un kuri ir spiesti maksāt nomu, var tiesiski paļauties uz likumā noteiktu nomas maksas maksimālo apmēru. [..] likums „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju” konkrētajā gadījumā ir speciālais likums, kurā reglamentēta nomas maksas noteikšana, pastāvot zemes piespiedu nomas attiecībām, pie nosacījuma, ja puses par to nevienojas. Ja likumdevējs būtu vēlējies paredzēt, ka zemes īpašniekam jākompensē PVN, tas būtu noteikts speciālajās tiesību normās, līdzīgi kā tas zināmu laiku bija attiecībā uz nekustamā īpašuma nodokļa kompensēšanu. Tādējādi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 2.panta septītajā daļā noteiktais, ka pakalpojuma vērtībā iekļaujamas visas izmaksas, kā arī visi nodokļi un citi obligātie maksājumi, kas saistīti ar šā pakalpojuma sniegšanu, izņemot pievienotās vērtības nodokli, Civillietu departamenta ieskatā, neizmaina privatizēto dzīvokļu īpašnieku ar likumu noteikto tiesisko aizsardzību maksāt nomas maksu, kuras procentuālais apmērs no zemes kadastrālās vērtības arī faktiski kompensē PVN zemes īpašniekam, jo likumdevējs nav sniedzis citu regulējumu par PVN starp zemes īpašnieku un privatizēto dzīvokļu īpašniekiem uz likuma pamata izveidojušās zemes piespiedu nomas attiecībās.”

Tādējādi, tiesa atzīst, ka prasītājas izdevumi pievienotās vērtības nodokļa veidā par zemes nomu nav atzīstami par tādiem izdevumiem, kuri kompensējami papildus nomas maksai, kura pieprasīta atbilstoši tiesību normā noteiktajai likmei.

Bez tam, Civilprocesa likuma 5.panta sestā daļa nosaka, ka piemērojot tiesību normas, tiesa ņem vērā judikatūru.

Tiesa, pievienojas judikatūra izteiktajām atziņām, ka zemes piespiedu nomas maksas apmērs, ievērojot šo attiecību izņēmuma rakstura juridisko dabu, nav padarīts par atkarīgu no tā, vai pēc īpašuma reformas zemes īpašnieks kļūst vai nekļūst par pievienotās vērtības nodokļa maksātāju un vai nākamais zemes īpašnieks ir vai nav šī nodokļa maksātājs. Līdz ar to ēkas īpašniekam nav jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis papildus tiesas noteiktajai nomas maksai *(sk. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 27.jūnija spriedums lietā Nr.C39102313, SKC-5/2018; Latvijas Republikas Senāta 2019.gada 9.aprīļa spriedums lietā Nr.C28261709 SKC-42/2019).*

Tiesa uzskata, ka ir pamats piemērot izskatāmajā lietā Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2018.gada 27.jūnija sprieduma lietā Nr.C39102313, SKC-5/2018 un Latvijas Republikas Senāta 2019.gada 9.aprīļa sprieduma lietā Nr.C28261709 SKC-42/2019 izteiktās atziņas par pievienotās vērtības nodokļa piemērošanu nomas maksai, kas izriet no piespiedu zemes nomas tiesiskajām attiecībām, ņemot vērā, ka izskatāmajā lietā lietas apstākļi daļā par pievienotās vērtības nodokļa piemērošanu zemes nomas maksai ir analogi.

Pie šādiem apstākļiem prasītājas prasība par pievienotās vērtības nodokļa EUR 617,80 apmērā piedziņu ir noraidāma, kā nepamatota.

Tiesa pievienojas Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņai, ka no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu *(61.punkts 1994.gada 19.aprīļa spriedumā “Van de Hurk v The Netherlands” (iesnieguma Nr.16034/90))*; Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu; Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmums lietā 10153/82 Austria)*. Līdz ar to tiesa, balstoties uz procesuālās ekonomijas principu, nevērtē citus prasības pieteikumā un paskaidrojumos ietvertos argumentus, jo tiem nav juridiskas nozīmes un tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka prasītājas prasība apmierināma daļēji un no atbildētājas prasītājas labā piedzenams zemes nomas maksas parāds par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2017.gada 2.oktobrim EUR 2744,22 apmērā un nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas parāds par laika periodu no 2014.gada 2.jūlija līdz 2014.gada 31.decembrim EUR 68,77 apmērā, savukārt prasība daļā par nomas maksas parāda par laika periodu no 2017.gada 3.oktobra līdz 2018.gada 1.februārim EUR 197,68 apmērā, pievienotās vērtības nodokļa EUR 617,80 apmērā un nokavējuma procentu EUR 574,18 apmērā piedziņu ir noraidāma.

Bez tam, atbilstoši Civilprocesa likuma 140.panta sestajai daļai, daļēji atceļams prasības nodrošinājums atbilstoši apmierinātajam prasības apmēram, tas ir, par EUR 5797,33.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.panta noteikumiem prasītājai ir tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt no atbildētāja procentus, minot arī to apmēru. Tiesa atzīst, ka prasītājai saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu nosakāmas tiesības par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos procentus – sešus procentus no simta gadā no nesamaksātās parāda summas – EUR 2812,99.

Civilprocesa likuma 41.panta pirmā daļa noteic, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā prasība noraidīta.

Prasītāja atbilstoši 2019.gada 30.janvāra prasības grozījumiem ir cēlusi prasību par summas EUR 4202,65 apmērā piedziņu no atbildētājas, līdz ar to par šādu prasību maksājama valsts nodeva EUR 402,75 apmērā.

Prasība apmierināta daļēji EUR 2812,99 apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.pana pirmo un otro daļu no atbildētājas prasītājas labā proporcionāli apmierinātā prasījuma apmēram, piedzenami tiesas izdevumi – par valsts nodevas samaksu iesniedzot prasību tiesā, t.i., EUR 269,56 (EUR 2812,99 x 100 : EUR 4202,65 = 66,93%; EUR 402,75 x 66,93% = EUR 269,56), izdevumi par valsts nodevas samaksu par prasības nodrošinājumu EUR 71,14 apmērā, kā arī saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu, no atbildētāja prasītājas labā piedzenami izdevumi, kas prasītājam radušies sakarā ar lietas izskatīšanu, t.i. ar prasības pieteikuma un tiesas paziņojumu

izsniegšanu saistītie izdevumi EUR 3,20 apmērā, kopā EUR 343,90 apmērā.

Prasītāja tiesai ir iesniegusi zvērināta advokāta Erlenda Baļķena izrakstīto rēķinu par summu EUR 689,70 apmērā. Lietā ir iesniegts zvērinātā advokāta E.Baļķena orderis. Prasības pieteikumu, tā grozījumus ir parakstījis zvērināts advokāts Valsts amatpersona. /Valsts amatpersona/ ir piedalījies lietas izskatīšanā tiesas sēdēs.

Civilprocesa likuma 44.panta pirmā[1] daļa nosaka, ka par izdevumiem advokāta palīdzības samaksai atlīdzināmo izdevumu faktisko apmēru uzskata gan izdevumus, kuri jau ir samaksāti, gan izdevumus, par kuriem saskaņā ar advokāta un puses vienošanos par juridiskās palīdzības sniegšanu ir izrakstīts rēķins.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta a) apakšpunktu ar lietas vešanu saistītie izdevumi ir atlīdzināmi šādos apmēros – izdevumi advokāta palīdzības samaksai – atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa nepārsniedz EUR 8500, to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 30 procentiem no prasījumu apmierinātās daļas. Savukārt minētā panta ceturtā daļa nosaka, ka ja prasība izskatīta tikai pirmās instances tiesā, atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai nedrīkst pārsniegt 50 procentus, no šā panta pirmajā daļā maksimālā atlīdzības apmēra.

Apmierinātā prasības summa izskatāmajā prasībā ir EUR 2812,99 apmērā, līdz ar to 30% apmērā no prasījuma apmierinātās daļas ir EUR 843,88 apmērā, kas ir maksimālā summa, ko šajā lietā tiesa var piedzīt advokāta palīdzības samaksai. Taču ņemot vērā, ka prasība izskatīta tikai pirmās instances tiesā, advokāta palīdzības samaksa atlīdzināma 50% apmērā no summas EUR 843,88 apmērā, kas būtu EUR 421,94 apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.pantu, tiesa atzīst, ka no atbildētājas par labu prasītājai piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi EUR 421,94 apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, atbildētājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienu laikā no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 41., 44., 97.,193., 195., 204[1].pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

apmierināt daļēji /pers. B/ prasību pret /pers. C/ par parāda piedziņu.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, zemes nomas maksas parādu EUR 2744,22 apmērā, nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju EUR 68,77 apmērā, tiesas izdevumus EUR 343,90 apmērā un ar lietas vešanu saistītos izdevumus EUR 421,94 apmērā, kopā EUR 3578,83 (trīs tūkstoši pieci simti septiņdesmit astoņi *euro* un astoņdesmit trīs *centi)* apmērā, nosakot, ka samaksa veicama /pers. B/, personas kods /personas kods/, AS "SEB banka" kontā /numurs/.

Noteikt /pers. B/, personas kods /personas kods/, tiesības saņemt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, likumiskos 6% (sešus procentus) gadā no neatmaksātā parāda summas EUR 2812,99 (diviem tūkstošiem astoņiem simtiem divpadsmit *euro* un deviņdesmit deviņiem *centiem*) apmērā par laiku no spriedums spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei, ņemot vērā, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot pamatkapitāla lielumu.

Noraidīt /pers. B/prasību pret /pers. C/, personas kods /personas kods/, daļā par nomas maksas parāda par laika periodu no 2017.gada 3.oktobra līdz 2018.gada 1.februārim EUR 197,68 apmērā, pievienotās vērtības nodokļa EUR 617,80 apmērā un nokavējuma procentu EUR 574,18 apmērā piedziņu.

Grozīt ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2017.gada 15.novembra lēmumu Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs N/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, ierakstīto ķīlas tiesības atzīmi EUR 8610,32 apmērā uz /pers. C/, personas kods /personas kods/, piederošo nekustamo īpašumu /adrese A/, kadastra Nr./numurs E/, nosakot, ka ķīlas tiesības apmērs ir EUR 2812,99 (divi tūkstoši astoņi simti divpadsmit *euro* un deviņdesmit deviņi *centi*).

Noteikt, ka spriedums izpildāms labprātīgi 10 (desmit) dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā. Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2019.gada 29.maijā.

Tiesnese K.Maike